

عنوان مقاله:

بررسی چگونگی نسبت بین حق تعالی و خلق در نگاه عرفانی امام علی(ع)

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 19، شماره 73 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

روح اله جعفری - دانش آموخته دکتری تخصصی عرفان اسلامی؛ پژوهشگر عرفان، مدیر گروه علمی عرفان های نوپدید nekool006@gmail.com

خلاصه مقاله:

حضرت حق تعالی نسبتی با خلق را داراست که از بیانات ژرف امیر مومنان حضرت علی (ع)، قابل استنباط می باشد. به جهت خلا جدی کتب عرفانی از بحث متمرکز و جامع نقلی- استدلالی در موضوع و نیاز اساسی به بررسی سنجش رانه برداشت های وحدت وجودی بزرگان اهل فن در این باب، پژوهش حاضر با هدف بررسی چگونگی نسبت بین حق تعالی و خلق در نگاه عرفانی امام علی(ع) در مآثورات حضرت، با رویکرد اسنادی معتبر و به روش توصیفی- تحلیلی انجام گرفته است. بنا به نتایج یافته های پژوهش، حضرت حق که مبدا هستی است در همه عالم سریان دارد. خداوند در حدود و مراتب اشیاء داخل نیست و در عین حال از حیث وجودی، از عالم خارج نیست. این معنا، همان معیت قیومی حق تعالی با خلق می باشد. بنابراین، همه خلق، شوون و مراتب ظهور وجود خداوند هستند. البته شان، هرگز در حدی نیست که معیت با ذات حق داشته باشد. یعنی هیچ موجودی در مرتبه ذات حق تعالی نیست تا با او معیت داشته باشد. به همین جهت، حق تعالی در مقام ذات، تنهای تنهاست و در مقام ظهور، دارای معیت قیومی با خلق می باشد. یافته های تحقیق، تایید فحوایی وحدت وجود به معنای صحیح کلمه را نیز دربردارد.

کلمات کلیدی:

وجود شناسی عرفانی، حق و خلق، امام علی (ع)، وحدت وجود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1520146>

